

ճիրաւներով և երկու եղջիրով կենդանի մ'երեցաւ և փորձեց զիս բռնել: Կտ քաշուեցայ, և խոռոչին եղբրբ վազեցի: այն ատեն վրաս աւաղի այնպիսի տարափ մը թափեց՝ որ զիս կուրցուց, և կարծես թէ նորէն վար տարաւ: Սակայն, ջանալով բոլոր ուժովս, իրմէ հեռացայ, և անդադար վազեցի ինչուան որ բաւական հեռացայ: Յետոյ իմացայ որ անիկա մըջնառիւծի մը խոռոչն է եղբր, մեղի սոսկալի թշնամի, որ չհաւատարելով մեզի արազութեամբ, այս խորամանկ գիւտը կը գործածէ, իր չիոթած որսը բռնելու համար:

Ասիկա ինծի հանդիպած վտանգներէն վերջինն եղաւ: Մեծ ուրախութեամբ երեկ իրիկուն իմ ծնեական գեղս հասայ, ուր կ'ուզեմ կենալ գոհ սակէ ետեւ: Զմե՛ղիտեր թէ որչափ օգուտ քաղեցի իմ ճամբորդութենէս, բայց հարկաւոր հետեանք մը հանեցի անկէ:

— Ո՛րն է ատիկա, հարցուց ընկերը:

— Ինչպէս որ գիտես, մեր ընդհանուր կարծիքն է թէ ամեն բան այս աշխարհիս վրայ մեր պիտոյիցը համար եղած է: Արդես տեսայ այնպիսի ընդարձակ երկիրներ՝ որ ամենեւին մեր բնակութեանը յարմար չէին. որոնց մէջ կը բնակէին մեզմէ այնչափ մեծ և զօրաւոր կենդանիներ, որ չեմ կրնար չհամոզուիլ թէ Ստեղծողն այնչափ նկատած ըլլայ զանոնք որբան զմեզ, աշխարհս ստեղծելու ատեն:

— Կը խոստովանիմ թէ ասիկա բաւական հաւանական կ'երևայ. բայց դուն քեզի պահէ կարծիքդ:

— Ինչու:

— Դու գիտես որ մենք միջինքս սնափառ ցեղ մ'ենք, և մեծ համարմունք ունինք մեր իմաստութեան հնութեանը վրայ: Հիմա ասիկա յանդիմանութիւն պիտի ըլլայ մեզի՝ մեր աչքին տուջ և մեր կարեւորութիւնը պաշտիկցընել տալով:

— Բայց խաբուի՞ն ալ իմաստութիւն չէ:

— Աղէկ. դու ինչպէս որ կը մտածես՝ այնպէս ըրէ: Հիմկու հիմա մնաս բարով, և չնորհակալ եմ ինծի սուսած տեղեկութեանցդ:

— Մնաս բարով, վաղը նորէն կը տեսնուիք:

ՕՉԱԿԱԼ ԵՒ ՄԱՐԱԳՈՒ

Այդ բարձրահասակ, գոռոզ ու լարիտաձև թռչունն զոր կը տեսնաս, ս'ընթերցող, կանգուն ոտից վրայ, երկայն որունքներով, կենդանի աչքերով, արծուենման կտուցով և հերաց երկայն փունջով մը՝ որ կ'իջնայ գլխէն վար պարանոցին վրայ, օճակալ թռչունն է, որոյ պատկերն արգէն առանձինն ներկայացուցինք մեր նախընթաց Պրակին մէջ: Սա յափշտակիչ ու գիշատիչ թռչունոց կարգէն է, որ կարծես մտադիր աչք կը սպասէ իր որսին:

Բայց մեր ուշադրութիւնն աւելի ծառիւն քով կեցած միւս թռչնոյն դարձնենք, որ գուցէ անծանօթ է բազմաց, և կոչի Մարապու (Marabout): Այս թռչունը սովորութիւն ունի շատ անգամ այդ ձևով կենալու՝ որով նկարուած է ի պատկերի. թուի թէ ուշի ուշով ծանր առարկութիւն կամ դադանիք մը լուծելու զբաղած է, նման Եկկիդեսայ: Մարապուն բնութեամբ մսակեր կամ որդակեր է, զօրաւոր ու երկայն կտուց մ'ունի, գլխին՝ ինչպէս նաև սրունքներն լերկ են ու ճանկաւոր. գլխէն սկսեալ մինչև տառն ծայրը թիկանց փետուրքը սևագոյն, իսկ կրծոցը վերէն ի վայր սպիտակ են: Արտաքին տեսքն տգեղ է և ահարկու. տուտն՝ որ թռչնոց զիսաւոր զարդն է, ասոր վրայ ընդհակառակն անզարդութիւն և տրեւելութիւն կը պատճառէ իր կարծուութեամբ:

Այս երկու թռչնոց ալ հայրենիքն Ափրիկէն է. յերոպա և ուրիշ կողմեր գուն ուրեք կը տեսնուին. իսկ ասոնք որ կը տեսնանք՝ Գոլոնիոյ կենդանաբանական պարտիզին կը վերաբերին, որ եւրոպական ուրիշ պարսիզաց հաւասար ճոխ ու հարուստ է ազդի ազդի օտար կենդանեք: